

PESTI FŐTEMLPOM

SPIRITUÁLIS KÖZÖSSÉGI LAP

VI. évf. 40. szám

2020. április

Tartalom

- Él-e még az Isten?
- Áldott, aki az Úr nevében jön
- Ne keressétek az élet a halottak között
- Jézusom arcvonásai
- Bizalom és szabadság félelem és rabság helyett
- Búcsút nyerhetnek a koronavírusos betegek
- Az emberszeretet mélyén
- Szolgálat és közösségépítés
- Pánik helyett szolidaritás
- Főpásztori ima járvány idején
- Plébánosi hirdetmény

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

Él-e még az Isten?

Arany János e csodálatos költeménye jutott eszembe, amikor a jelen fejleményeiről elmélkedtem. A remény költeménye ez, a keresztény, magyar ember hitére alapozva. A vers, 1848-as remekmű, történelmünk dicső, vérzivataros hónapjaiból. Olyan győzelmet arattunk akkor, ami kihatott történelmünk további évszázadaiban mind a mai napig. A szabadság diadala volt ez, nem a hadi sikereké. Ez utóbbit szemlélve vereséget szenvedtünk. De a magyar hit, szabadságvágy, élni akarás, küzdeni tudás, kitartás, ha kell, az egység átélése újra és újra segített abban, hogy fölemeljük a fejünket, s akkor új élet kezdődött. A trianoni halálraítéltséggel szemben az 1920 utáni talpra állásban, a kommunista diktatúra gyilkos rémuralmával szemben az 1956-os forradalom – és szabadságharcban, a baloldali liberális diktatúra jelenlegi terrorjával dacolva a nemzeti, kereszténydemokrata politikában és szabadságharcban tovább él és hat őseink hősiessége, teljesítménye. Mára nyilvánvalóan látszik, hova jut a tudomány (természettudomány) mítoszában, hitetlen hitében élő emberiség, a jóléti társadalmak dekadenciája, posztliberális ideológiája nyomán. Nagy gögijében, istenellenes lázadásában mennyire sebezhető. Világa, amelyet fölépített, milyen gyorsan képes összeomlani.

Ám, mi nem félünk! Fülünkbe cseng Urunk, Jézus szava, melyet tanítványainak mondott válságos pillanataikban, s melyet Szent II. János Pál pápa oly sokszor visszhangzott: „Ne féljete!” Nekünk van Urunk, Királyunk, Szabadítónk és Megváltónk, Orvosunk és Békességünk. Ő a történelem Ura, aki ugyanaz az Isten, aki nemzetünk történelmében is igazolta: élő Isten, magyarok Istene, aki megtartott, megőrzött minket ezer éven által, egész mostanáig.

Ez az Isten ugyanaz az Isten, aki velünk lévő, az erős és hatalmas, aki elleninken szerzett diadalmat száz – meg száz csatákban. Az élő Isten az még, aki régen, és nem fordította el szemét rólunk. Benne joggal bízunk. Ezért a hisztériakeltésnek, a manipulációnak, a félelemkeltő ideológiának nem leszünk martalékaivá.

Ez nem azt jelenti, hogy nem teszünk meg mindent szereteteinkért, idős testvéreinkért, hogy megóvjuk őket a veszélyektől. Természetesen betartjuk az előírásokat, a felelősök döntéseit. A szükséges óvintézkedéseket meg kell tennünk. A lelkünket pedig nem hagyjuk. Magunkba szállunk, megtérünk és az élő Istenre hagyatkozunk. Itt van ismét a keresztény többlet, számunkra van minden élethelyzetre vonatkozó megoldás, mondanivaló. Istenben bízunk és nem félünk, Ő velünk, ki ellenünk?!

Arany János: Él-e még az Isten?

*Él-e még az Isten... magyarok Istene?
Vagy haragra gerjedt népének ellene,
És elhagyta végkép,
Hogy rabló, zshivány had, bérbeszedett
csorda
Égesse, pusztítsa, öldökölje sorba
Régi kedves népét?*

*Él-e még az Isten - az az Isten él-e,
Ki e dús Kánaán országba vezérle
Mint Izráelt hajdan,
Hozván őseinket füstnek fellegében,
Égre felpirosló tűz-oszlop képében,
Véres viadalban?*

*Él-e még az Isten, - az erős, hatalmas,
Aki elleninken adott diadalmat
Száz-meg-száz csatákon?
Aki ujjainkat kardhoz egyengette,
Nevünket dicsővé, félelmissé tette
Széles e világon?*

*Él-e még az Isten, ki erős karjával
Megtartott, megőrzött ezer éven által
Egész mostanáig?
Ki annyi veszély közt nem hagyá
elveszni,
Töröknek, tatárnak martalékul esni
Árpád unokáit?*

*Él még, él az Isten... magyarok Istene!
Elfordítva sincsen még e népről szeme,
S az még, aki régen:
Harcra hát, magyar nép! Isten a
vezéred:
Diadalmat szerezh a te hulló véred
Minden ellenségén.*

(1848)

Zoltán atya

Áldott, aki az Úr nevében jön A húsvéti liurgia

Az Igazság – mely egyedül tesz szabaddá – nem lehet alávetve senki ítéletének. Az Igazság a bűntől szabadít meg, melynek az a lényege, hogy az ember saját – vélt – szabadságát féltve, szembeállítja saját „igazságát” azzal az Igazsággal, amely felett nem ítélezhet. Az Igazság ugyanis nem lehet egy elvont eszme, amelyet bárki kénye-kedve szerint kiforgathat, és nevében olyan érdekeket szolgálhat, amelyek akár gáztatáshoz is vezethetnek. Az Igazság, mely az igazi szabadságra vezet, csak személy lehet, és csak olyan személy, aki egyben az emberi lét végső igazságát jeleníti meg, tehát, egyedülálló kapcsolatban van Istennel.

Soha nem fordult elő az emberiség történetében, hogy egy tanító, vallásalapító egyenlőségjelet tett volna tanítása és személye közé. Nem is tehetett, hiszen a személyfogalom előttük ismeretlen volt (a kereszténységen kívüli minden világvallásban ma is az), mivel a személy-lét felfogása nem választható el Krisztustól. Persze, az ember mindig személy volt, sőt, akkor vált emberré (teremtetté), amikor a személy, az Istenre való képesség megjelent „benne”. A megtestesülés, Jézus történelmi léte az, ami felfoghatóvá tette a személy-lét misztériumát, amelyben az isteni és az emberi „összeér”.

Virágvasárnap ünnepeljük azt, hogy Jézus Izrael Istenének nevében bevonul Jeruzsálembe. A „névében” szó itt a kor szóhasználatának megfelelően arra utal, hogy az isteni természet hatalmával. Isten nevében csak az jöhet, aki hatalmának – amely nem evilági hatalom –, természetének birtokosa.

A szent liturgiában ezért a felidéző cselekedetekkel jelenvalóvá lesz a múlt, mert Isten maga annak jelenvaló oka. Itt misztikus módon, pontosan az történik – amit a filozófiai nominalizmus tagadott, vagyis hogy a dolgok nevének önmagukban nincs valóságos léttartalmuk – hogy a névben és a cselekedetekben, maga Isten van jelen. Ezért minden szentmisében van egy „virágvasárnapi pillanat”, amikor az átváltoztatás előtt az Úr hatalommal érkezik. Mennyire más hatalom ez, mint amit a mindennapi szóhasználat jelent! Nem harci paripán, pénzzel biztosított pompával érkezik Isten, hanem szelíd számár hátán, állat és növény kíséretében. A Teremtő előtt hódoló tömeg – tudtán kívül – ekkor az emberi civilizációt és kultúrát képviseli. Az igazság a gyerekek ajkán hangzik el: „Ő Dávid Fia, a Messiás, akit Isten megígért, az ősatyák és a próféták által.” De a Messiásra vonatkozó elképzelések, várakozások még nem szilárdultak meg, bár előképként már megjelent a Szenvedő Szolga képe is.

Nagycsütörtök liturgiája feltárja, hogy az Úr vacsorájának bensőséges közössége, és a véres haláltusa magánya összetartozik. Kiderül, hogy amikor Isten az embert végleg és visszavonhatatlanul isteni életébe vonja, vagyis szeretetének legnagyobb jelét adja, akkor megmutatja ennek az emberségnek az „árát”. Ez pedig az, hogy abban az emberségben, amelyben jelenvaló lesz az isteni felbonthatatlan szeretetszövetség, ott a végső magány, a magára hagyottság lehetősége is fennáll.

Életünk igazán nagy jelentőségű eseményeinek felfogásában szellemünk, szívünk mindig lemaradásban van, és csak utólag, visszatekintve látjuk azok tényleges horderejét, egyedülálló, életünket meghatározó súlyát.

Akkor lesz majd ez teljesen világos, amikor majd eláraszt bennünket az isteni világosság fénye. Az apostolok sem értették, hogy amikor „*mosni kezdte tanítványainak lábát*” – bár nyilvánvaló volt számukra, ennek az eseménynek egészen nagy jelentősége –, valójában a gesztus nemcsak a társadalmi rendben megszokottnak az ellenkezője. Jézus nem a lábunkat, hanem legbenső énünket, lelkünket mossa, vagyis, a vele kapcsolatban lévőknél a bűnbocsánat lehetőségét kínálja. Ezen a napon kapta az Anyaszentegyház az apostolok utódait, a szentmisét, a szentáldozást, a püspököket, papokat és az oltáriszentséget, ezért a világ a hívó számára új otthonná válhat.

Nagypénteken a Kálvária hegyén, Jézus nyitott oldalát szemlélve a Szentírás szavai egyértelmű, új világosságra, az akadémikus megértéstől az egzisztenciális megértéshez vezetnek. Ez pedig az, hogy az üdvösség a keresztre feszített Istenre való feltekintésben van. Szent Pál ezért mondja: „*Tőlem azonban távol legyen másban dicsekedni, mint Urunk Jézus Krisztus keresztjében...*” Ha a reáliák világa – bár meg van szentelve – naponta visszahúzza is bennünket, létezésünk történetének helyes arányai csak innen szemlélhetők.

A szinoptikus evangéliumokban Jézus halálának óráját a föld sötétségbe borulása kíséri, mely a teremtés kezdetét idézi fel, amikor „*a föld puszta volt és üres, és sötétség borította a mélységeket*”, de a nemlétezés sötétsége az ember tagadását, „önmagát választását”, Isten Lelkének az emberi létezésből való „kiűzését”, a bűnt is szemlélteti, Jézus halálának pillanatában azonban az értelmetlenség áthatolhatatlan éjszakájából az ember számára megnyílt a lehetőség a megváltott világ ragyogó világosságának szemlélésére.

Nagyszombat a csend. Isten „nyelve”, Isten igéjének szentmisében való elhangzása nélkül. Két egymást szerető ember között is van hasonló időszak két találkozás között: egyszerre reményteljes, gyönyörűsége, és ugyanakkor valamiféle félelmet is jelentő várakozás a hallgatás miatt.

Húsvét vigíliája. Az emmauszi út – egyben az életünk – világosságba borulása, mert az Ószövetség homályáról lehulló lepel, a feltámadt Krisztus jelenléte miatt egyben az életünk értelmét elfedő leplet is áttetszővé teszi. Ezen az úton azért járunk, és a liturgiában azért veszünk részt, hogy az áttetsző lepelre újra és újra rátekintve a nyilvánvalóság világosságával „lássuk”: Jézus Krisztus az Isten Fia, valóságos Isten és valóságos ember.

Húsvét vasárnap. Krisztussal együtt mi is feltámadtunk! Az apostoloknak fogalmuk sem volt arról, hogy mi a hiposztatikus unió, az istenemberség fogalmi megragadása, hogy hogyan gondolható el az, hogy Isten megtestesült, és főleg, hogy meg is halt, és még sok minden más teológiai definícióról. De mindezek mégis abból erednek, amit ők már tudtak (idézőjel nélkül!). A feltámadt Krisztus tette lehetővé, hogy tudják: Ő Isten Fia, és azt is, hogy ami történt, az bizonyos értelemben már velük is megtörtént. Tudták, hogy Krisztushoz tartoznak, és az emberiség is

Krisztushoz tartozik. Tudták, hogy ennek maradéktalan megélése visszavonhatatlan döntést igényel, és továbbadták, hogy a megdicsőült üdvözítőt a világ nyilvánvaló ürességeiben nem találhatjuk meg, hanem ennek az ürességnek az üzenetét megértve kereshetjük az odafennvalókat.

BL

Ne keressétek az élőket a halottak között!

Érdekes, feloldhatatlannak látszó lüktetés tárul elénk az egyházi év legdrámaibb ellentétében. Nagypénteken teljesen elgyengül az a Jézus, aki önmagát bennfoglaltan egylényegűnek mondta az Atyával, aki a naimi ifjú és Jairus lányának feltámasztásával előre jelezte, hogy a halál nem a végleges hatalom. Mélyen megalázzák, leköpi, arcul ütik, csalónak nevezik, rútul megverik, rángatják, káromolják.

Amikor Jézus elfogása előtt jelzi, hogy ezek várnak rá, Péter hevesen tiltakozik: „*veled ez nem történhet meg!*” Jézus sátánnak nevezi őt, mert nem a Szentlélek, hanem saját – teokratikus, de mégiscsak politikai, hatalmi – elgondolása szerint gondolja el a megváltás előjátékának nagy eseményét. Pedig Jézus megnyilvánulásai előre jelezték, hogy itt isteni „koreográfiáról” lesz szó: „*Nem ti fogtok el, hanem én adom majd oda magam, amikor majd eljön az óra.*”

Pál apostol – már jóval elfogatása után, a Szentlélektől vezetve – így bogoztatja a megváltás titkát: „*A keresztt hirdetése oktalanság a világ bölcsei és okosai előtt. A zsidóknak botrány, a pogányoknak ostobaság, de úgy*

tetszett az Úrnak, hogy a keresztről szóló, oktalanságnak látszó igehirdetéssel, és magával a kereszttel üdvözítse a világot.” (1Kor 1,18-28)

Isten más utat választott az emberiség üdvözítésére, mint amit az akkor élők vártak. A művelt hellénista pogányok a tudományban és a bölcséletben keresték a boldogságot, választ létük rettenetes kérdéseire. A zsidók pedig nem olyan Messiásról álmodoztak, aki szenved, hanem királyi megváltóról, aki hatalmas erejével megszabadítja őket minden ellenségüktől.

Végül is mi igazolta Jézust? Választ kell találnunk erre a kérdésre, hiszen ebben a liberális, pénzimádó- és hajszoló világban nagyon sokan tanácstalanok. Az élet nagy kataklizmái idején csödbe jutnak, depresszióba zuhannak, akár már csak az öngyilkosságban látnak menekülést a számukra elviselhetetlennek tűnő állapotból.

Mi igazolta hát Jézust? Az az egyedül fenséges uralkodás, amelyet a kereszten függve jelenített meg. Amikor felsóhajtott, hogy szomjazik, összetörve, akkor vérezve, összetörve beteljesítette az ősi jóvendölést: „*íme beteljesedett a*

prófétai szó.” A mellette vergődő rablőgyilkosnak mennyei boldogságot ígért: „*Bizony mondom neked, még ma velem leszel a mennyben.*” (Lk 23,43)

Ezeket a szavakat a farizeusok és a gyűlölködő főpapok kézlegyintéssel intézték el, gyalázatos megjegyzéseket kiabálva: „*csaló, ámítja az embereket!*”

A világtörténelem legnagyobb eseménye igazolta Jézus isteni küldetését, hiszen harmadnapra feltámadt, melyet maguk az örök is tanúsíthattak volna, hiszen jelenlétükben a sír „megürült”.

Hatalmas történelem lett e váratlan eseményből. Feltámadásával Jézus Isten Fiának bizonyult. A leggyengébből lett a legerősebb. *Hol marad a bölcs? Hol az írástudó? Hol az evilági tudás szószólója? Nem megmutatta Isten, hogy a világ bölcsessége balgaság?* (1Kor1,20)

Keresztekkel terhelt földi életünknek egyetlen megoldása a kereszten vergődő, méltóságteljesen meghaló és harmadnapon feltámadó Jézus.

Dr. Kerényi Lajos atya SchP

Jézusom arcvonásai

Az engedelmes Jézus

Jól ismert Jézusnak az az imája, amelyben Atyjának hálát ad azért, hogy tanítását elrejtette a bölcsék és okosak előtt, és a kisdedeknek jelentette ki. „*Igen Atyám, így tetszett ez neked. Mindent átadott nekem Atyám: senki más nem ismeri a Fiút, csak az Atya, és az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú ki akarja jelenteni.*” (Lk 10,21-22)

A korai kereszténység hamar magáévá tette ezt a szentírási képet, és a feltámadásban látta megvalósulni. Az Apostolok Cselekedeteiben olvassuk Pálnak a pizídiái Pergében elhangzott tanításáról feljegyzett szavakat: „*Isten az atyáinknak tett ígéretét nekünk, gyermekeinek teljesítette általa, hogy feltámasztotta Jézust. Ez van megírva a második zsoltárban: Az én fiam vagy, ma szültelek.*” (ApCsel 13,32)

A Fiúság Jézus feltámadásában bizonyossá vált. A Fiú királyként uralkodik, királyként, de a keresztről, azért, mert Ő az Atya engedelmes Fia.

Azért tudott a végletekig, és végérvényesen engedelmeskedni az Atyának, mert öröktől fogva ismerte Őt. Létközösségben voltak a szeretetben, és ezért – ahogy Benedek pápa írta a *Názáreti Jézus* című művében – *tudatközösségben* is. Ezért mondja: „Az az én eledelem, hogy annak akaratát tegyem, aki engem küldött, és hogy elvégezzem művét.” (Jn 4,34) Az emberi és isteni akarat egységbe olvadásának végső drámai aktusa a getszemáni kertben, Jézus értelmének és akaratának szellemi megnyilvánulásában, könyörgésében következett be – melyet a vérrel való verejtékezés testi megnyilvánulása kísért: „*Háromszor is térdre borulva így imádkozott: Atyám, ha lehetséges, vedd el tőlem ezt a kelyhet, de ne az én akaratom teljesedjék, hanem a tiéd.*” (Lk 22,41-42)

A Golgotán Jézus felemelte és bevonta emberi akaratát *fiúi* akaratába, az Atyával való akarat egységbe. Ezzel emberi természete (az emberi természet) isteni dimenzióba került. Ez a megváltás, az

Atya akarat. Nem a kereszthalál maga, az a „mi művünk”, ami a bűnből következik.

Amikor úgy imádkozunk, ahogy Jézus tanított minket – az Úr imáját, a Miatyánkot – „akkor azt kérjük, hogy az Ő élete és műve teljessédjék be rajtunk, és mi vele egyet akarók legyünk, az Atyával való akaratközösségbe jussunk, és Fiához hasonlóan fiak legyünk. Fiak, a Fiúban.

Minden elmélkedés Isten akaratának kifürkészése, megismerése, felfogása, hogy azután kegyelmével élve, akaratunkat az Ő üdvözítő akaratához hajlítsuk. Ez a Krisztus-követés lényege és útja, amelyen minden nap járnunk kell. Így, és ezért nézzünk mindig az Atyának engedelmeskedő Fiú Szent Arcára! Nagy erőt nyertem már én is életemben ebből a szembenézésből.

Herpy György atya

Bizalom és szabadság félelem és rabság helyett

Ha Isten szeretete él a szívünkben, nem ingadoznak a lépteink. (vö. Zsolt 37,31)

Aki nem ismeri, annak érdemes elolvasnia a Szent Ferencről szóló Fioretti (Virágoskert) legendagyűjteményt, melynek egyik tanulságos története egy farkasról szól, mely Gubbio városát tartotta rettegésben. Megette a háziállatokat, megtámadta az embereket, áldozatokat is szedett. Rémisztő híre volt a városkában, az emberek alig mertek kimerészkedni a házukból, útra kelni, s ha mégis, akkor pedig állig felfegyverkezve, csoportokban. A város lakói kétségbeesésükben Ferencet hívták. El is jött és rögtön a vadállatot kereste. Nem kellett sokáig keresnie, mert alig ment ki a városkapun, a fenevad rárontott. Ferenc a levegőben keresztet rajzolva felé megállította, a farkas megtorpant, harapásra kítartott száját becsukta, fejét lehorgasztotta és meghunyászkodva feküdt Ferenc lábai elé. Ő pedig bevitte farkas testvérét a város

főterére. Mint szelíd kutya ment mellette a néhány órával még bestiának nevezett Isten teremtménye.

A lakók apraja-nagyja Ferenc és a farkas köré gyűlt. Nem féltek már annyira tőle, hiszen Ferenc láthatóan megszelídítette. Ferenc ajánlatát a város lakói egyöntetűen elfogadták: a lakók megígérték, hogy ezentúl minden nap ételt és vizet adnak neki, gondoskodnak róla. A farkassal pedig megígértette, hogy többé nem zaklatja, nem ijesztgeti, nem bántja az embereket. A farkas Ferenc intelmeire fejével engedelmesen bólintott, Ferenc kinyújtott kezébe jobb első lábát kézfogásként belehelyezte.

Az ünnepélyes ígéretytel után pedig Ferenc a város lakóihoz fordult:

„Testvéreim, ha ti így féltek Isten egy ilyen teremtményétől, aki éhségében és félelmében tett gonoszat, akkor miért nem féltek a valódi ellenségtől, a sától, aki eredendően hazug és gyilkos?” Figyelmeztette őket, hogy Isten igazságosságától féljenek és térjenek meg, valamint bízzanak Isten gondviselő szeretetében, és akkor nem kell semmitől és senkitől sem félniük.

Jó alkalom nekünk, karitászosoknak, keresztényeknek, hogy ebben a rémisztgető vírusos időben, az emberek látható veszélytől való félelmét az Isten gondviselő szeretetében való bizodalom felszítása és erősítése felé mozdítsuk el. Ha egy járványtól ennyire félünk, akkor miért nem félünk az igazi ellenségtől, a kísértőtől, aki tényleg a rosszra visz minket? Az Úr nagyon határozottan figyelmeztet: „Ne azoktól féljete, akik a testet megölik, de a lelket nem tudják megölni. Inkább attól féljete, aki a testet is és a lelket is a kárhozatba taszíthatja. (Mt, 10,28)

Karitás szolgálatunkhoz tartozik az is – mindamelllett, hogy tevékenyen segítünk ezekben az időkben is a rászorulóknak –, hogy megmutassuk az embereknek, hogy nem kell félni semmitől, ha Isten gondviselő, számunkra üdvösséget, boldogságot vágyó és akaró szeretetében bízunk és teljesen ráhagyatkozunk.

A világjárvány egyúttal hitünk próbatétele, a Gondviselésbe vetett bizalmunk fokmérője is. A látható világ eseményeitől való félelem földhöz köt, rabságba ejt. Szent Pál viszont figyelmeztet minket: „Az odafent valókat keressétek!” (Kol 3,2) Csak akkor lehetünk szabadok, ha mentesek maradunk a látható világ ijesztgetéseitől. Minél kevésbé bízunk a Teremtő és Gondviselő Istenben, annál inkább uralkodik el bennünk a félelem.

És éppen ez a túlzott aggodalmaskodás kötheti le gondolatainkat, szűkítheti látókörünket, torzíthatja realitásérzékünket, s ebből adódóan helytelen döntésekre vezethet, lebéníthat, végül pánikba sodorhat. „Ugyan, melyiketek hosszabbíthatja meg az életét csak egy arasznyival is azzal, hogy aggodalmaskodik?” (Lk 12,25) – mondja az Úr.

A bizalom ellentéte a félelem, a félelem pedig rabság. A rabság pedig a szabadság ellentéte. Viszont mi, akik Krisztus tanítványai, követői vagyunk, szabadságra születünk a keresztségben. Éppen ezért lehetünk vigasztalói az embereknek, lámpások, útmutatók a boldogság és az örök élet felé másoknak. Éppen ezért tudunk vészhelyzetekben higgadtan maradni és józan, gyakorlati döntéseinkkel, véleményünkkel eligazítást adni a bizonytalanságban, félelemben élő emberiségnek. De csak addig vagyunk

erre alkalmasak, amíg mi magunk sem félünk, amíg Krisztus békéje uralkodik a szívünkben. „Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék szívetek és ne féljen.” (Jn 14,27)

A belső béke nem közöny, hanem higgadtság, melynek alapja a krisztusi szikla, az Egyház sziklája. Lelki békét sugárzó, önzetlen segítőkészségünk Isten irgalmasságát teszi láthatóvá felebarátaink számára, ami reményt ad és bizalmat ébreszt bennük a Gondviselés iránt. Legyünk tehát bátrak a gyakorlati segítségnyújtásban, bátrak a biztatásban, a vigasztalásban, a lelki erők aktivizálásában – ezzel segíthetünk a legtöbbet. Az Istentől eltávolodott, tévelygő, félelemben élő emberek éppen bennünk keresnek kapaszkodót. Segítsük őket megtalálni Istent és az Ő békéjét!

Itt a lehetőség, hogy Istenbe vetett bizalmunkról, a bensőnkben működő *Krisztus békéjéről* tanúságot téve, hitünk ragyogása utat mutasson az embereknek a megtérésre. Mi, akik az Úrban bízunk, higgadtan, nyugodtan, bölcsen, okosan, belső békénket kisugározva tudunk testi és lelki segítséget nyújtani a labilis lelkű, talajtalan, félénk embereknek. Úgy világítson tehát a mi hitünk, hogy jótetteinket látva *Mennyei Atyánkat dicsőítsék.* (vö. Mt 5,16).

„Ha a szívemben felgyülemlik a gond, vigasztalásod felvidítja a lelkem.” (Zsolt 94,19)

Csorba Gábor állandó diakónus,
karitászigazgató Esztergom-Budapesti
Főegyházmegye Szent Erzsébet
Karitász Központ

Világszerte búcsút nyerhetnek a koronavírusos betegek

Az Apostoli Penitenciária március 20-án dekrétumot adott ki, amelyben teljes búcsút engedélyez a koronavírusban szenvedő betegeknek, valamint azoknak, akik gondozzák őket, és a világ minden hívőjének, akik imádkoznak értük. A dokumentum emlékeztet a közösségi feloldozás lehetőségére is ebben a súlyos szükséghelyzetben.

A jelenlegi vészhelyzetben az Egyház felkínálja a lehetőséget a teljes búcsú elnyerésére a koronavírusban szenvedő beteg híveknek, az egészségügyi dolgozóknak, a családtagoknak és mindenkinek, aki akármilyen formában, tehát akár imával is, gondjukat viseli. Az Apostoli Penitenciária dekrétumát Mauro Piacenza bíboros, főpenitenciárius és régense, Krzysztof Nykiel prelátus írta alá.

A dekrétumhoz kapcsolódik egy jegyzék is, amelyben a főpenitenciárius emlékeztet az általános feloldozás lehetőségére több hívő számára egyszerre, előzetes egyéni gyónás nélkül a jelenlegi súlyos körülmények között, elsősorban a járványban erősebben érintett helyeken és mindaddig, amíg a jelenség meg nem szűnik.

A teljes búcsú elnyeréséhez elegendő a koronavírusban szenvedő betegeknek, akik karanténban vannak, továbbá az egészségügyi dolgozók és a családtagok számára, akik ki vannak téve a fertőzés veszélyének, mert gondozzák a fertőzötteket, ha elimádkozzák a Hiszekegyet, a Miatyánkot és egy Mária-imát. A többi hívő választhat a további lehetőségek közül: a legszentebb Oltáriszentség elé járul, vagy szentségimádást végez, vagy legalább fél óráig olvassa a Szentírást, vagy elmondja a rózsafüzért, vagy elvégzi a keresztúti ájtatosságot, vagy elimádkozza az Isteni Irgalmasság rózsafüzérét, azt kérve Istentől, hogy vessen véget a járványnak, valamint hogy adjon enyhülést a betegeknek és örök üdvösséget azoknak, akiket magához hívott.

A teljes búcsút elnyerhetik azok a betegek is, akiknek a halál pillanatában nincs lehetőségük megkapni a betegek szentségét. Ilyen esetben a feszület vagy a kereszt használatát javasolják.

Az általános feloldozást illetően a Penitenciária hangsúlyozza, hogy a pap lehetőség szerint előre értesítse a megyéspüspököt, vagy ha ez nem lehetséges, akkor mielőbb. A jegyzék kiemeli: mindig az egyházmegyes püspök feladata, hogy meghatározza saját egyházmegyéjének területén és a fertőzés szintjétől függően, hogy melyek a súlyos szükséghelyzet esetei, amelyekben megengedett az általános feloldozásban részesítés: például a kórházi osztályok bejáratánál, ahol a halál veszélyének kitétt, fertőzött hívek fekszenek, az adott lehetőségek szerint és megfelelő elővigyázatossággal felhasználva a kihangosítást, hogy hallják a betegek a feloldozást.

A Penitenciária továbbá kéri, hogy mérlegeljék rendkívüli kórházlelkész-csoportok létrehozásának szükségességét és lehetőségét ott, ahol szükséges, az egészségügyi hatóságokkal egyetértésben. Ez történhet önkéntes alapon is, de mindenképpen a fertőzéstől való védekezés normáinak betartásával, hogy biztosítani tudják a szükséges lelki ellátást a betegeknek és a haldoklóknak.

Emellett ott, ahol az egyes hívők abban a fájdalmas helyzetben vannak, hogy nincs lehetőségük szentségi feloldozást kapni, van mód a tökéletes bánat fölindítására a Katolikus Egyház Katekizmusának 1452. pontja alapján: „Amikor a bánat a mindennél jobban szeretett Isten iránti szeretetből fakad, tökéletes bánatnak (a szeretet bánatának) nevezzük. Ez a bánat eltörli a bocsánatos bűnöket; sőt elnyeri a halálos bűnök bocsánatát is, ha együtt jár azzal a szilárd elhatározással, hogy a bűnbánó, mihelyt alkalma nyílik, szentségi gyónáshoz járul.”

Az egész emberiséget egy láthatatlan és alattomos betegség veszélyeztetni, amely már egy ideje mindenki életének jelentős részévé vált. A jelenlegi pillanatot az aggasztó félelem, újabb bizonytalanságok és mindenekelőtt a széles körben elterjedt fizikai és erkölcsi szenvedés jellemzi. Ebben a helyzetben az Egyház még inkább megtapasztalja a szentek szeretetközösségének erejét, felemeli a keresztre feszített és feltámadt Urához fogadalmait és imáit, továbbá kiváltképpen a szentmise áldozatát, amelyet a papok mindennap bemutatnak a hívő nép jelenléte nélkül is. Jó anyaként az Egyház azért könyörög az Úrhoz, hogy szabadítsa meg az emberiséget ettől a csapástól, és kéri a Boldogságos Szűz Mária, az Irgalmasság Anyja és a Betegek Gyógyítója, valamint jegyese, Szent József közbenjárását, akiknek védelme alatt járja útját az Egyház a világban.

Az emberszeretet mélyén

Ahhoz, hogy tisztelni, becsülni tudjam az embereket, fel kell ismerjem, mennyire szeret engem Isten. Amint felismerem, hogy személyem végtelenül hatalmas érték számára, megváltozik viszonyulásom az emberek felé. Az Úr Jézus életének minden pillanatában azon fáradozott, hogy megismertesse a körülötte lévőekkel, milyen határtalan az Atya szeretete irántuk. Minden olyan bűntől és tehetől, mely elválasztja az embert az Atyaistentől, meg akarta szabadítani őket, de csak a személyes döntésükkel együttműködve.

Meggyőződés, hogy közös célunk van – amit az Atya a szívünkbe írt – és ez egy folyamat az életünkben: Istenre vágyani, őt keresni, rátalálni, és viszontszeretni. Azt figyeltem meg, hogy Isten minden történést az életemben a legodaadóbb szeretetéből rendez. Minden eseményt úgy igazít, hogy a felé vezető út mindig nyitott és elérhető legyen. Üdvösségem a vágya. Mindig ő az, aki először hív. Igazán ismer engem, lényem legrejtettebb titkait, gondolatait. Az élet bármely szakaszában ismerem fel őt, mellettem áll. Akkor is, ha akarattal vagy akaratom ellenére fordulok el tőle. Vár rám, ismét hív, bűnbánatomra irgalommal telve megbocsát. Ha Istennek én vagyok a legértékesebb, ha engem így óv, akkor végtelen a szeretete, hiszen minden emberre képes ezt kiterjeszteni! Ha átérzem azt, hogy

Isten maga felé vezet engem, biztos lehetek abban is, hogy minden emberrel ugyanez a terve. Mennyivel inkább segítenem kellene embertársaimat saját útjukon! Hogyan tehetem meg bárkivel szemben is, hogy bosszankodom miatta, vádolom, becsmérlem, elkerülöm?!

Igazán nagy feladat szándékos bántást tapasztalva türelemmel és jószággal válaszolni, rosszindulatot imádsággal megszelídíteni. Gyakran arra gondolok, hogy kárt okozni másnak – szóval vagy tettel – valójában segélykiáltás. Mintha tudtán kívül azt akarná kifejezni a bántó: gyötrődöm, ezért kínlódj te is. A szívemen uralkodó sötétség érzéketlenné tett. Bűneim belátására vakká lettem; lelkem üressége ijesztő erővel sújt a mélybe,

bűnbánatra képtelen vagyok. Nem tudom megragadni a segítő kezét, mert az önérzetem és a gőg megbénít. Nem akarok elveszni, de egyedül nem találom a kiutat. Mennyire más ezt megsejtve megbocsátani! Tiszta, érdektől mentes szeretettel, türelemmel feloldani a gyűlölködést. Ebből a nézőpontból az „ellenségem”: üdvösség után szomjazó embertestvérré lesz.

Kérjük a Boldogságos Szűz Máriát, legyen közbenjárónk, hogy a ránbízottakat a Szentlélek Úristen kegyelmével Szent Fiához vezethessük.

Barna Klára

Szolgálat és közösségépítés

Zoltán atya kezdeményezésére januárban megalakult templomunk saját kórusa. Nagy megtiszteltetésnek érzem, hogy én vezethetem ezt az új közösséget. Az első próbákon még kevesebben voltunk, ám lelkesedésünk és Istenbe vetett bizalmunk annál nagyobb volt. Kezdetben a barokk altemplomban próbáltunk, ahol kis kört alakítottunk ki a székekkel, a hangulat nagyon családias volt. Mára kinőttük a barokk részt és a nagyobb román altemplomba költöztünk át, mert a létszám szinte próbáról próbára nőtt, miközben szerencsére a családias hangulat megmaradt, köszönhetően a próba közbeni kis szünetnek, amikor agapét tartunk, beszélgetünk és megismerjük egymást.

Hálás vagyok a kórustagoknak a lelkesedésükért, a segítő munkájukért, a próbahelyszín berendezésétől kezdve, a kották fénymásolásán át az agapé hétről hétre történő megszervezéséig.

Pár sorban szeretnék bemutatkozni a plébánia közösségének:

Katyi Zsombornak hívnak, Pécsen születtem és itt is végeztem a tanulmányaimat az érettségig. Azóta Budapesten tanulok a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem karvezetés tanszékén, ahol zeneelmélet-tanári és karvezető művészi szakot végzek. Korábban már sok egyházi kórusban tevékenykedtem Pécsen és Budapesten is mint énekes, és nagyon örülök, hogy most már mint karvezető állhatok a liturgia szolgálatában.

Katyi Zsombor

Pánik helyett szolidaritás. Püspöki üzenet egy egészségügyi intézményből

Bíró László tábori püspök atya, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Családbizottságának elnöke, akinek vezetésével az elmúlt években együtt ünnepeltük a húsvéri szent három nap misztériumát, már több mint egy éve kórházi kezelés alatt áll. Úgy gondolta, e sajátos helyzeténél fogva is megszólal a koronavírus-járvány idején, hogy a pánik helyett szolidaritásra buzdítson. Az alábbiakban az ő gondolatait olvashatják.

Betegként Müller Cecília országos tisztifőorvos – egykori hittanosom – rendelkezéseit hallva az első pillanatban riadalom támadt bennem. Hogyan tovább? Mi lesz a szentmiséimmal, hogyan lesz tiszta ruhám, egy kis frissítő falat? Nagy örömmel tapasztalom az emberi gondoskodás éberségét. Szentmiséimet többen látogatják, mint korábban; mintha érzékenység ébredne a szívekben Isten és egymás iránt.

Engedjék meg, hogy néhány bennem született gondolatot megosszak ebből a sajátos helyzetből.

A világjárvány alkalom számunkra a tanúságtételre. Hasonló trauma ritkán éri az emberiséget, nagy összefogásra van szükségünk. „Védem magam, hogy téged védjek” – facebook bejegyzésében Anselm Grün német bencés szerzetes hívta fel a figyelmet erre a magatartásra. És betartom a központi iránymutatásokat – teszem hozzá ehhez az általam legértelmesebbnek tartott gondolathoz.

Imádkozunk a kutatókért, hogy a világjárvány még nagyobb elterjedésével szembeni védekezés eszközeit mielőbb fölfedezhessék. Tekintsünk együttérzéssel egészségügyi intézményeinkre, azok dolgozóira, akik nagy kihívás előtt állnak. „Nagyobb szeretete senkinek nincs annál, mint aki életét adja barátaiért” – ez a jézusi gondolat rájuk is érvényes.

Az egészségügyi és szociális intézmények hermetikus lezárása sok hozzátartozónak könnyebbé jelent. Tudatosítsuk azonban magunkban, hogy ez nem a teljes megkönnyebbülés ideje, az intézkedések inkább a szeretet leleményes gyakorlására adnak alkalmat. A szeretet különböző gesztusait kell gyakorolnunk ilyenkor is, legyen az telefonálás, tiszta ruha vagy csomag küldése, hogy az intézmények szükségszerűen monoton étkezési rendjét egy picit frissítsük. (Ezek módjáról az adott intézménynél érdeklődjünk.) Az irgalmas szamaritánus példáját követve találjuk meg a módját annak, hogy akár imádság, akár segítség révén odaálljunk a rászorulóknak mellé.

Köszönet mindazoknak, akik kritikus körülmények között is megtalálják a szeretet útját embertársaink felé. Válgunk eggyé az imádságban, betegek és egészségesek, a remény erejében!

Dr. Erdő Péter Bátoros Főpásztor imája járvány idején

Mindenható Urunk, atyáink Istene!

Hálát adunk neked a világért, amelyben lehetővé tetted az emberiség életét. Hálát adunk a teremtés egész gazdagságáért és csodálatos törvényszerűségeiért. Hálát adunk azért, hogy minden pusztító erő ellenére megmaradtunk, és képesek vagyunk arra, hogy világunkról és önmagunkról új és új felismerésekre jussunk.

Köszönjük, hogy egyénileg és közösségben is harcolhatunk megmaradásunkért és azért, hogy életünk egyre szebb és tartalmasabb legyen. De mindennél inkább köszönjük neked, hogy örök életre hívtál meg minket, és Krisztus Urunk megváltó halála és feltámadása által utat nyitottál nekünk az örök boldogságra.

Amikor olyan természeti csapások érnek minket, amelyek ellen a magunk erejéből teljesen biztos védelmet még nem találunk, átéljük, hogy végül is mindig a te kezeden van az életünk.

Alázattal kérünk, segítsd a tudomány embereit, hogy mielőbb megtalálják a mostani járvány ellenszerét! Adj a társadalmak vezetőinek éleslátást, hogy megfelelő intézkedésekkel gátat szabjanak a fertőzés terjedésének, segítsék a betegség megelőzését, leküzdését és a hatékony eszközök eljutását a rászorulókhhoz. Adj irgalmat és örök nyugodalmat a betegségben elhunytaknak, adj a betegeknek gyógyulást, az orvosoknak és az egészségügy munkatársainak erőt és áldást bátor helytállásukhoz. Erősítsd bennünk a hitet, a bizalmat és a segítő szeretetet, hogy megadhassunk minden lelki és testi segítséget beteg embertársainknak és a gyászoló vagy aggódó hozzátartozóknak. Add, hogy felelős viselkedésünkkel mi is hozzájáruljunk a betegség terjedésének elkerüléséhez.

Bocsásd meg, Urunk, minden bűnünket, amit gondolattal, szóval, cselekedettel és mulasztással elkövettünk!

Szentháromság, Egy Isten, irgalmazz nekünk! Boldogságos Szűz Mária, Betegek Gyógyítója, könyörögj értünk!

Ámen.

Kedves Testvérek!

Tekintettel a hazánkban kialakult helyzetre, valamint az éjszakai szentségimádásban résztvevő hívek számának drasztikus csökkenésére, úgy döntöttem, hogy az éjszakai szentségimádást 2020. március 18-tól ideiglenesen felfüggesztem. A templomot a továbbiakban éjszaka zárva tartjuk, és biztonsági őrzés sem lesz.

A nappali órákban a templom egyelőre nyitva van. Reggel 9 órától 18 óráig az Oltáriszentséget kihelyezzük a feltemplomban a szembemiséző oltárra. A húsvéti ünnepek utáni nyitvatartást illetően további korlátozással is számolnunk kell.

2020. március 21. 12 órától a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia rendelkezése szerint nyilvános istentisztelet (szentmise és egyéb liturgikus cselekmény) nem végezhető. Értelemszerűen tehát vasárnaponként sem vehetnek részt a hívek szentmisén! Kísérjük viszont figyelemmel a szentmiséket a TV csatornáin, valamint online közvetítéseken keresztül.

A testvérek Főplébániánk facebook oldalán keresztül minden nap bekapcsolódhatnak dr. Osztie Zoltán atya által bemutatott szentmiseáldozat élő közvetítésébe, melyekre hétköznapi naponként 17-, vasárnap pedig 10 órától kerül sor.

A vasárnapi szentmiséken a helyszíneken való kötelező, bűn terhe alatti részvétel alól a Bíboros Főpásztor felmentést adott. A személyes szentgyónás végzése helyett a tökéletes bánat felindítása kínál megoldást mindaddig, amíg a személyes gyónásra lehetőség nem nyílik. Elhalálozás esetén a temetést természetesen elvégezzük, egyszerű formában. Az ezzel kapcsolatos ügyintézésre a plébánia ügyeleti idejében, szerdán 15–16.45 között személyesen, illetve a 06 1 318 3108-as telefonszámon van lehetőség.

Megértésüket kérve, tisztelettel:

Dr. Osztie Zoltán plébános

A húsvéti liturgia élő közvetítése a Belvárosi Főtemplomból a plébánia facebook oldalán:

április 5. virágvasárnap	10 ó
április 9. nagycsütörtök	18 ó
április 10. nagypéntek	15 ó
	18 ó
április 11. nagyszombat	20 ó
április 12. húsvét vasárnap	10 ó
április 13. húsvét hétfő	10 ó

**PESTI
FŐTEMLOM**
Spirituális közösségi lap
VI. évf. 40. szám

A Belvárosi
Nagyboldogasszony
Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Barna Klára
Csorba Gábor
Katyi Zsombor
Dr. Kerényi Lajos
Herpy György

Lektorálta:
Faga-Nagy Mária

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15.
tér 2.
belvarosiplebania@gmail.com

Megjelenik:
12 oldalon

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia

1056 Budapest Március 15. tér 2. Tel/fax: 318 3108 E-mail: belvarosiplebania@gmail.com
Irodaszolgálat: hétfő - szerda - péntek 9 -12; 15.30 - 17.30
Irodavezető: Rochlitz Kinga